

geringspartiets Side kunne have Lyst til at binde Staten og sig.

Den højtærede Minister gav i forrige Samling tydeligt til Kende, at han ikke ansaa det Tidspunkt for kommet, hvor han turde tage endeligt Standpunkt til Regeringens Stilling lige over for det kongelige Teater. Ved Forelæggelsen af nærværende Lovforslag har han jo paa en Maade sagt noget lignende. Han har sagt: jeg forelægger dette Lovforslag for at skabe en rolig Tid, der kan tjene til Prøve paa, Forsøg paa, hvilken den rette Ordning af Statens Forhold til Teatervæsenet skulde være, og for at man kan gaa over til en fornuftig Overvejelse af disse Spørgsmaal. For den stadigt svindende Kreds af københavnske Borgere, for hvilken „det kongelige“ overhovedet er det vigtigste, der er til, og som ikke vil kunne tænke sig nogen større Opgave for en Kultusminister end det at sysle med Repertoire og Skuespilvæsenet, maa det synes underligt, og et Bevis paa, hvilken daarlig Kultusminister vi havde, at han skulde være saa længe om at komme til et endeligt Resultat paa dette Omraade. For os andre, der ikke ganske dele denne Begejstring for Teatervæsenet, og som mene, at der er andre og betydningsfuldere Opgaver for Kultusministeren end denne, vil det slet ikke synes underligt, at det hører til de Opgaver, der naturligen ere traadte tilbage, og naar jeg som Medlem af dette Ting er beredt paa, ligesom den ærede første Taler og ligesom de andre ærede Medlemmer, der have udtalt sig, at stemme for nærværende Forslag, saa er det ud fra den Betragtning — men jeg tilstaar ogsaa udelukkende ud fra den Betragtning — at man bør give Ministeren dette Tillidsvotum, give ham rundelig Tid til Overvejelse af den rette Ordning af Forholdene, give ham Lejlighed og Tid til Forberedelse af en forstandigere Fremtid for Teaterforholdene her i Danmark.

Det, der ikke bliver forandret ved nærværende Lovforslag, er meget tydeligt at se, det er blevet nævnt af adskillige af Talerne, men hvad der vindes ved nærværende Lovforslag, vilde det maaske for saa vidt være vanskeligere at faa Øjet op for, undtagen man nøje fæster sig paa Betydningen af, at det kongelige Teaters Budget ikke længere findes paa Finansloven. Det vil nemlig sige, at man lægger Ansvaret ikke blot, saaledes som den ærede sidste Taler sagde, paa Bestyrelsen, hvad enten det er een Mand eller flere, men selve Kultusministeren, som fremsætter dette Forslag, paatager sig lige over for

Rigsdagen den moralske Garanti for en økonomisk Henseende forstandigere Styrelse af Teatret. Jeg læser Forslaget paa denne Maade, og det er unægtelig stemmende med min Grundbetragtning, ikke blot paa dette Omraade, men paa adskillige andre, at naar man har en virkelig konstitutionel Regering i et Land, skal man ikke være bange for at lade Regeringen faa Myndighed og Ansvar. Under en virkelig parlamentarisk Styrelse er det at blande Rigsdagsmændene for meget ind i Administrationens Enkeltheder, en Uting, det er skadeligt for en sikker og støt Administration af Landets Anliggender. Det er altsaa den Side, fra hvilken jeg afvinder dette Lovforslag dets Interesse.

Imidlertid er jo Forholdet dette, at ogsaa den højtærede Kultusminister har understreget, at dette er en Prøvetid, en Forsøgsperiode, som vi skulde ind paa. Men nu er det da ikke underligt, at de, der se paa forskellig Maade paa disse Forhold, nu udtale sig om, i hvilken Retning man ønsker, at det skal være et Forsøg, og dertil er der saa meget mere Anledning, som det ingenlunde klart fremgaar af Motiverne til Lovforslaget, hvad det er, man tænker sig i saa Henseende. Jeg sigter herved nærmest til, at Motiverne i visse Henseender uden fuldt ud at tiltræde dog i mange Henseender støtte sig til den Betænkning, der er afgiven af Hr. Christiansen, den artistiske Leder af det kgl. Teater i dette Øjeblik. Naar man nemlig ser denne Betænkning igennem og ser den i Forhold til det foreliggende Lovforslag, er det saa langt fra, at den Ordning, der nu foreslaas, har Hr. Christiansens Bifald, at han tværtimod paa det allerskarpeste fordømmer denne Ordning og siger, at den vil føre baade til økonomisk og kunstnerisk Ruin for Teatret, altsaa for Statsteatret her i Landet. Ganske vist Begyndelsen, de indledende Stykker af Betænkningen, pege i modsat Retning, paa, at han maatte konkludere til noget lignende som den her foreslaaede Ordning, men naar man kommer til Slutningen —, den Pølseende, hvor man plejer at sige, at Rosinen er, saa ser man, at en hvilken som helst Ordning der foreslaas, er slet og fører til et i alle Maader sørgeligt Resultat, hvis man ikke gaar med til at skille Kunstarterne ud fra hinanden, til at bygge en særlig Bygning for det reciterende Skuespil og forbeholder den nuværende Bygning for Opera og Ballet. Det er altsaa det betænkelige ved Sagen. Det er mig ganske ukendt, hvad den højtærede